

Світлана Петрівна Гвоздій,
кандидат педагогічних наук, доцент,
завідувач кафедри медичних знань та безпеки життєдіяльності,
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,
вул. Дворянська, 2, м. Одеса, Україна

КУЛЬТУРА БЕЗПЕЧНОЇ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ: АКМЕОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД

Сучасна парадигма вищої освіти сьогодні має «студентоцентровану» орієнтацію. На вищій щабель навчально-виховного процесу стає студент. Сьогодні у країні та світі демонструє необхідність сформованості в особистості культури безпечної життєдіяльності. Тому дослідження процесу формування зазначеної культури потребує методологічного обґрунтування. Акмеологічний підхід орієнтується на особистість студента, розвиток особистісних якостей; підвищує у студентів мотивацію до безпеки в повсякденному житті і мотивації до досягнення успіху в діяльності; формує прагнення до самовдосконалення, самореалізації, саморозвитку, орієнтації на досягнення висот професіоналізму. У дослідженні культури безпечної життєдіяльності студентів університетів необхідно уявляти її еталон і прагнути формування через акмеологічне підґрунтя.

Ключові слова: культура безпечної життєдіяльності, студент, акмеологічний підхід

Сучасна парадигма вищої освіти сьогодні має «студентоцентровану» орієнтацію. На вищій щабель навчально-виховного процесу стає студент як доросла людина, як особистість, як основний замовник послуг освіти, як майбутній фахівець та працівник, який вимагає знань, умінь, навичок та інших здібностей, що будуть у нагоді у сучасному суспільстві, умовах існування тощо.

Сьогодні у країні та світі демонструє необхідність сформованості в особистості культури безпечної життєдіяльності як здібності, що забезпечує безпечне існування у повсякденні, у побуті, під час виробничої діяльності, у надзвичайних ситуаціях, для захисту самої особистості та її оточення. Тому дослідження процесу формування зазначеної культури потребує методологічного обґрунтування.

Існують різні точки зору щодо використання акмеологічного підходу як методологічного для різних досліджень. Акмеологія (акме-вершина, логос-наука) – напрям соціальних наук, що інтегрує знання про людину на етапі його зрілості, вивчаючи закономірності досягнення дорослою людиною «акме» (вершин) в різних видах життєдіяльності, в тому числі в освіті, самоосвіті і в професійній діяльності (С. Беґидова, Н. Коршунова, О. Ростиславова, Т. Скуднова, О. Степанова, О. Щеголенкова, С. Хазова та ін.). Стародавні греки «акме» людини, тобто його вершину, відносили до зрілих років (приблизно до сорока). Однак багато вчених вважають, що вершини професіоналізму закладаються в ранньому дитинстві, в початкових класах, коли відбувається активний процес оволодіння загальноінтелектуальними уміньми.

У дослідженнях учених з точки зору акмеологічного підходу людина розглядається як суб'єкт професійного вдосконалення (О. Бодальов, А. Деркач, Н. Кузьміна, А. Леонтєв, А. Маркова, В. Шарко та ін.). Особливе значення має унікальна здатність суб'єкта змінювати різні способи власної організації по відношенню до об'єктивно існуючих (Б. Ломов, О. Погребна, Л. Подимова, Р. Бьорнс, В. Сластьонін та ін.). Ця обставина є ключовою для побудови суб'єктом освіти індивідуальних стратегій особистіс-

но-професійного розвитку відповідно до умов зовнішнього середовища та особливостями професійної діяльності підкреслюють у своїх дослідженнях учені С. Касаткин, Л. Кленіна, Н. Кузьміна, Л. Маркова, В. Медведєв, І. Шаршов, В. Якунін та ін... Однак суб'єкт не завжди володіє інформацією про різноманіття можливих способів самоорганізації щодо формування культури безпечної життєдіяльності, внаслідок чого реальна його поведінка як суб'єкта професійної діяльності, не завжди є оптимальною і вимагає втручання інших, більш досвідчених суб'єктів навчально-виховного процесу у вузі. Отже, формування культури безпечної життєдіяльності у студентів університетів має розглядатись через призму навчання зрілої особистості, яка розуміє сенс життя й має певний сформований шар цінностей. Метою статті є дослідити процес формування культури безпечної життєдіяльності при дотриманні вимог акмеологічного підходу.

Освіту дорослих необхідно розглядати як процес цілісного розвитку і саморозвитку людини в єдності процесів індивідуалізації та соціалізації, а дорослого учня – як суб'єкта соціально-людської діяльності і носія соціально-розвиваючої функції освіти [15, с. 25]. Студент і є тим суб'єктом соціально-людської діяльності, який повинен розвиватися та удосконалювати себе як самостійно, так й за допомогою навчальних закладів, особливо у питаннях, які стосуються сьогодні безпеки, культури безпечної життєдіяльності тощо. Етап дорослості – не застигла форма, що досягла вершин онтогенезу, це стадія, етап онтогенетичного розвитку, який має яскраво виражений індивідуальний характер з варіативними віковими рамками і показниками досягнення «акме». Освіта служить тією необхідною умовою, яка «включає» фактори спілкування та пізнання, рух людини до нових вершин, до творчості, до подолання стереотипів мислення, до нових соціальних зв'язків і відносин, до мобілізації внутрішніх резервів. Такий рух у людини, що опікується своїм розвитком, своєю безпекою має бути нескінченним, враховувати сучасний соціум та виклики сьогодення. Це особливо важливо в новому тисячолітті, коли нові

умови життя суспільства вимагають «загального дорослішання», придбання життєвої зрілості в ускладнених обставинах буття. Цьому може допомогти освіта, яка орієнтована на реальне життя, на «життєву грамотність» людини у вирішенні її проблем [4].

Предметом акмеології є цілісна людина в пору самореалізації її творчої зрілості. Зрілість – період у житті людини від самостійного вибору професії та навчального закладу до планування ритму і режиму роботи, організації свого часу і способів досягнення результатів, яких вона шукає. У цей період процеси виховання, освіти, навчання поступово змінюються процесами самореалізації у формі самовиховання, самоосвіти, самоконтролю, самовдосконалення, спрямованими на розвиток творчого потенціалу [8, с. 3]. Саме в акмеології освіта вперше розглянута як самоорганізована система, підвладна законам самореалізації природних потенціалів людини в продуктах культури, які забезпечують утворення нових, духовних продуктів в людині.

Методологічні аспекти акмеології базуються на загальнонаукових уявленнях про розвиток, який розглядається як постійне вдосконалення людини, досягнення їм максимальної досконалості в творчій і продуктивній діяльності на базі природних потенціалів. Існує дві точки зору на акмеологію: перша – класична (психологічна), коли під предметом акмеології розуміється пошук вдосконалення і закономірностей досягнення вершин особистістю та суспільством на різних рівнях соціальної взаємодії. Згідно з другою – «акме» розглядається як предмет, як соціальне явище, яке стало підсумком розвитку не тільки окремої людини, але і всього соціуму, тому поняття «людина» вживається тут у збірному значенні і «розглядається, як основний компонент будь-якої соціальної системи, носій соціального системного якості» [2]. І оскільки в рамках акмеологічного підходу особлива увага приділяється досягненню результату в діяльності людини і суспільства, то можна говорити про його акмеологічність, яка характеризується конкретним реалізованим станом продукту діяльності, представленого в виражених фізичних, психічних і акмеологічних потенціалах [12].

Визнання універсальності феномена «акме» обґрунтовує розуміння сутності акмеології освіти як науки про закономірності досягнення вершин у цілісному розвитку людини, дорослого і зростаючого, на кожному віковому етапі і на кожному ступені безперервної освіти. Акмеологічний підхід до освіти спрямований на самовдосконалення людини в освітньому середовищі, на його розвиток, рух зростаючої і дорослої людини від однієї вершини до іншої, досягнення акме на різних рівнях його зрілості, у творчості, здоров'ї і т.д. Акмеологічний підхід конкретизує ідеї гуманізації освіти та створює основу сучасної ідеології навчально-виховного процесу [4]. Акмеологічний підхід до професійної підготовки полягає у розгляді особистості самої людини як знаряддя, інструменту привласнення собі родової сутності, тобто можливості повної самореалізації, нескінченного саморозвитку, досягнення вершин своїх креативних можливостей [14].

З теоретичних позицій Л. Рибалко [13] розглядає «акме» як феномен людської природи, вершину зрілості, багатомірну характеристику стану особистості, процес досягнення найвищих показників в особистісно-соціальному розвитку, творчості. До акмеологічних засад самореалізації особистості віднесено також акмеологічні ідеї розвитку особистості а саме: «Я – концепції» (самопізнання, само сприйняття, рефлексія, само ідентифікація, самовизначення, самообмеження тощо); переведення потенційних можливостей в актуальні, що вимагає актуалізації сутнісних сил людини (розкриття, розгортання сутнісних сил, самопрогнозування); досягненню оптимуму (стан самозабезпечення, самоорганізації, самоуправління); якість самовдосконалення на рівні самомоніторингу, самокоригування, саморегуляції, самоконтролю, самооцінювання, саморозвитку [5].

Основне досягнення акмеології полягає в тому, що результати досягнень (чи недосягнень) професіоналізму фахівців різних рівнів повинні визначатися на основі попередньо сформульованих критеріїв оцінки рівня продуктивності їх діяльності (оцінка відмінних, хороших, досить посередніх фахівців), а також які критерії оцінки досягнень учнів, студентів і т.д. [1].

При акмеологічному підході домінує проблематика розвитку творчих здібностей, особистісних якостей, що сприяють реалізації індивідуальних якостей майбутніх випускників [9; с. 194]. Його впровадження у навчально-виховний процес класичного та інших університетів забезпечує підвищення якості щодо безпечної життєдіяльності і полягає в спрямованості педагогічних впливів на актуалізацію творчого потенціалу студентів, підвищення у них мотивації до безпеки у повсякденні і мотивації до досягнення успіху в діяльності, формування прагнення до самовдосконалення та успішної самореалізації в професії, здібностей і потреб у постійному оновленні професійних знань і умінь, в творчому саморозвитку, орієнтації на досягнення висот професіоналізму.

Акмеологія виступає як теоретико-методологічний підхід, що орієнтується на вищі досягнення в цілісному розвитку зростаючої і дорослої людини в умовах освітніх систем. Акмеологічний підхід передбачає:

- 1) цілісне вивчення зростаючої і дорослої людини в освітньому середовищі – як індивіда, особистості, індивідуальності і суб'єкта життєдіяльності;
- 2) створення педагогічних умов для мотивації успіху, актуалізації потреби в досягненнях у суб'єктів освітнього процесу, їх прагнення до високих результатів, до творчості;
- 3) організацію творчої діяльності як варіативного освітнього простору, організації інтелектуального і творчого потенціалу кожної індивідуальності;
- 4) оцінку якості освіти з позицій інтегральних критеріїв саморозвитку та самовдосконалення педагога та учня в синергетичних освітніх системах: творча індивідуальність як вищий рівень цілісного розвитку людини; здоров'я як інтегральний критерій життєвих сил людини; творчість як вищий рівень активності і самостійності людини; зрілість як інте-

гральний критерій єдності розвитку, освіти і виховання на кожному віковому етапі дорослішання зростаючої людини; професіоналізм як вищий рівень практичної реалізації сутнісних сил людини в її професійній діяльності; духовність [10, с. 23-24].

Особливості акмеологічних технологій обумовлені внутрішньою установкою суб'єкта на її розробку і впровадження. Об'єктом технологізації стають особистісні зони розвитку людини, способи і засоби життєдіяльності, професійного становлення. Основне завдання акмеологічних технологій у вищій освіті – сформувати і закріпити у самосвідомості людини затребувану необхідність у самосвідомості, саморозвитку та самореалізації, що дозволяють спеціальними прийомами і техніками само актуалізувати особистісне та професійне «Я» [6].

Акмеологічний підхід спрямований на виявлення характеру, етапів, рушійних сил розвитку як цілісної особистості, так і її характеристик в системному полі просування по шляху самореалізації [11]. Впровадження акмеологічного підходу у дослідженні щодо формування культури безпечної життєдіяльності є дієвим фактором, що забезпечує посилення професійної мотивації майбутніх фахівців взагалі і викладачів з безпеки життєдіяльності зокрема. Мотивація стимулює розвиток творчого потенціалу студентів, дозволяє виявити і плідно використовувати особистісні ресурси для досягнення успіху у професійній діяльності за допомогою формування акмеологічної спрямованості особистості як стрижневої властивості і найважливішого показника професіоналізму особистості, її бажання сформувати самий високий рівень культури безпечної життєдіяльності. Реалізація акмеологічного підходу у дослідженні культури безпечної життєдіяльності є здійснення акмеолого-педагогічних впливів на студентів з тим, щоб у них формувалася означена культура як стрижнева властивість і найважливіший показник сталості та сформованості особистості в сучасному суспільстві.

З іншої точки зору, слід враховувати, що студенти університетів знаходяться у порі ранньої дорослості (за даними А. Бодалева [3]) і акмеологічний підхід є саме тим інструментом, який вивчає особистість у період розквітання її життєвих сил. Розвиток особистості на етапі зрілості, його соціалізація мають свої специфічні особливості, які необхідно враховувати під час навчання дорослих, а саме: для дорослого учня вимушеність та примус у навчанні не має ніякого сенсу, тому що у більшості випадків він сам виступає ініціатором навчання; необхідно під час навчання використовувати нові інноваційні технології та методики для отримання максимального результату; під час навчання в університеті, студенти зазвичай працюють та дехто реалізує себе у сімейних відносинах, отже більший акцент у навчанні іноді необхідно робити на самостійність – самоосвіту та самовдосконалення та ін.

І. Зимня зазначає, що «в соціально-психологічному аспекті студентство порівняно з іншими групами населення відрізняється найбільш високим освітнім рівнем, найбільш активним споживанням культури і високим рівнем пізнавальної

мотивації». Студентство характеризується їй як соціальна спільність, що має найвищий ступінь соціальної активності і в якій гармонійно поєднуються інтелектуальна і соціальна зрілість. Дана особливість, на її думку, «лежить в основі відношення викладача до кожного студента як партнера педагогічного спілкування, цікавою для викладача особистістю» [7].

Акмеологія досліджує за рахунок яких чинників досягаються високі, середні, низькі результати. Таким чином, порівняльний принцип результатів досліджень є основоположним в акмеології. Його можливо реалізувати лише спираючись на апарат вимірювань досягнень суб'єктів педагогічного процесу. Для ефективного вимірювання досягнень особистості акмеологія розробляє науково-практичний інструментарій, головною особливістю якого є створення продуктивних моделей діяльності керівників, педагогів та учнів. У моделях виділяються орієнтири, розраховані на стимулювання саморуку особистості до вершин професіоналізму. Вимірювання досягнень професіоналізму за певними критеріями і показниками стимулюють педагогів, викладачів вищої школи до пошуку найбільш ефективних способів організації пізнавальної діяльності учнів [1, с. 124]. Таким чином, акмеологічний підхід до проблем навчання у вузі являє собою нову парадигму у вдосконаленні підготовки майбутніх фахівців. У центрі акмеологічних досліджень стоїть проблема факторів, що детермінують прогресивний розвиток людини як суб'єкта життєдіяльності. Акмеологічність сьогоденні розглядається як ознака «вершини» в самореалізації та самовдосконаленні, множенні творчих ресурсів суб'єкта. А сама людина розуміється як суб'єкт самореалізації.

Таким чином, формування культури безпечної життєдіяльності має орієнтуватися на особистість студента, його «акме», визначення його особистості як найвищої цінності в суспільстві, забезпечення умов для самореалізації студентів в освітньому процесі як особистості на етапі ранньої дорослості, саморозвитку, досягненні найвищих особистих результатів в навчальній діяльності щодо формування культури безпечної життєдіяльності. Отже, студента необхідно розглядати не як ідеальний образ, а як постійний рух до нього. При цьому необхідно враховувати не тільки особливості освітнього процесу у вищого навчального закладу, а й специфіку кожної спеціальності та фахової спрямованості.

Під час навчально-виховного процесу у вишах дослідні і формуючі впливи необхідно спрямовувати на актуалізацію творчого потенціалу студентів, підвищення у них професійної мотивації і мотивацію до досягнення успіху в діяльності, що передбачає створення умов для освоєння студентами прогресивних сучасних методик і технологій навчання і виховання, самовиховання і саморозвитку.

Для реалізації акмеологічного підходу у дослідженні культури безпечної життєдіяльності необхідно: чітко відрізнити ціннісні орієнтації студента щодо безпечної життєдіяльності (соціально-обумовлені, особистісні, загально-філософські тощо); розуміти, у контексті безпечної діяльності мету

та особливості його професійної діяльності, значимість у соціальному оточенні, бажання професійного самовдосконалення та самоосвіти; мотивувати особистість на розуміння та використання культури безпечної життєдіяльності у своєму повсякденному житті та професійній діяльності, спонукати до само-

розвитку та безпеки тощо. У дослідженні зазначеного феномену ми маємо добре уявляти собі еталон або ідеальний образ вершини культури безпечної життєдіяльності у студентів класичного та інших університетів і прагнути до її досягнення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бегалиева С. Б. Акмеологический подход – новая парадигма в совершенствовании подготовки будущих специалистов / С.Б. Бегалиева // Успехи современного естествознания. – 2013. – №7. – С. 123-126.
2. Белоусова О. В. Принципы построения развивающего образования в контексте акмеологического подхода / О.В. Белоусова // Научные исследования в образовании. – 2008. – №2. – С.25-28.
3. Бодалев А.А. Вершина в развитии взрослого человека: характеристики и условия достижения/ А. А. Бодалев. – М., 1998.
4. Бочарова Е.П. Акмеологический подход к образованию / Елена Петровна Бочарова // Гуманитарные исследования в Восточной Сибири и на Дальнем Востоке. – 2008. – №4. – С. 5-10.
5. Васьков Ю.В. Акмеологічний підхід до організації фізичного виховання учнів загальноосвітніх навчальних закладів в аспекті особистісно орієнтованого навчання // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – 2015. – № 3. – С. 3-9.
6. Величко Е.В. Акмеологический подход к профессиональной подготовке будущих педагогов в условиях колледжа / Е. В. Величко // Журнал «Социосфера». – 2011. – Режим доступа: http://www.sociosfera.com/publication/journal/2011/167/akmeologicheskij_podhod_k_professionalnoj_podgotovke_buduvih_pedagogov_v_usloviyah_kolledzha/
7. Зимняя И. А. Педагогическая психология. Учебни для вузов. Изд.второе, доп., испр. И перераб. – М.: Издательская корпорация «Логос», 2000. — 384 с.
8. Кузьмина Н.В. Предмет акмеологии. – СПб.: Политехника, 2002. – 189 с.
9. Леонтьев А. М. Акмеологический подход как фактор повышения качества профессиональной подготовки будущего учителя безопасности жизнедеятельности / Андрей Михайлович Леонтьев / Автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата педагогических наук : 13.00.08 – теория и методика профессионального образования. – Майкоп, 2007. – 28 с.
10. Максимова В.Н., Полетаева Н.М. Акмеология последипломного образования педагога. – СПб., 2004. – 225 с.
11. Павлов А. А. Акмеологический подход к формированию компетентности экологической безопасности учащихся / А. А. Павлов // Ученые записки ОГУ. Серия: Гуманитарные и социальные науки. – 2012. – №5. – С. 378-384.
12. Пожарский С.Д. Акмеологический подход к проблеме развития человека/ Святослав Дмитриевич Пожарский // Изв. Саратов. ун-та Нов. сер. Сер. Акмеология образования. Психология развития. – 2012. – №3. – С. 7-11.
13. Рибалко Л.С. Акмеологічні засади професійно-педагогічної самореалізації майбутнього вчителя. Автореферат докт. дис. / Л.С. Рибалко. – Харків. ХНПУ ім. Г.С. Сковороди, 2008. – 42 с.
14. Скуднова Т.Д. Акмеологический подход в психолого-педагогическом образовании / Татьяна Дмитриевна Скуднова// Вестник Адыгейского государственного университета. Серия 3: Педагогика и психология. – 2012. –№1. – С. 130-134.
15. Субетто А.И. Проблема качества высшего образования в контексте глобальных и национальных проблем общественного развития. – СПб.: Кострома, 2002. – 123 с.

*Светлана Петровна Гвоздий,
кандидат педагогических наук, доцент,
заведующая кафедрой медицинских знаний и безопасности жизнедеятельности,
Одесский национальный университет имени И.И. Мечникова,
ул. Дворянская, 2, г. Одесса, Украина*

КУЛЬТУРА БЕЗОПАСНОЙ ЖИЗНЕДЕЯТЕЛЬНОСТИ СТУДЕНТОВ: АКМЕОЛОГИЧЕСКИЙ ПОДХОД

Современная парадигма высшего образования Украины имеет «студентоцентрированную» ориентацию. На высшую ступень учебно-воспитательного процесса становится студент как взрослый человек, как личность, как основной заказчик услуг образования, как будущий специалист и работник, который требует знаний, умений, навыков и других способностей, которые будут полезны в современном обществе и условиях существования.

Ситуация в стране и мире демонстрирует необходимость культуры безопасной жизнедеятельности у личности как способности, которая обеспечивает безопасное существование в повседневной жизни, в быту, во время производственной деятельности, в чрезвычайных ситуациях, для защиты самой личности и ее

отраженія. По́тому дослідження процесу формування вказаної культури потребує методологічного обґрунтування.

Студент університету, як суб'єкт навчального процесу, його освіта повинна розглядатися через призму навчання зрілої особистості, котра розуміє сенс життя і має свої певні, складові цінності. Метою статті є дослідження процесу формування культури безпечної життєдіяльності у студентів при дотриманні вимог акмеологічного підходу.

При акмеологічному підході домінує проблематика розвитку творчих здібностей, особистих якостей, сприяючих реалізації індивідуальних якостей майбутніх фахівців. Представлений підхід орієнтований на особистість студента, його «акме»; визначає особистість студента як найвищу цінність в суспільстві; підвищує у студентів мотивацію до безпеки в повсякденному житті і мотивацію до досягнення успіху в діяльності; формує прагнення до самосовершенствую, самореалізації особистості в освітньому процесі на етапі ранньої дорослості, орієнтації на досягнення висот професіоналізму. Студент розглядається не як ідеальний образ, а як постійне рух до нього. Впровадження акмеологічного підходу в навчально-виховний процес класичного і інших університетів забезпечує підвищення якості навчання в формуванні культури безпечної життєдіяльності студентів.

Для реалізації акмеологічного підходу в дослідженні культури безпечної життєдіяльності необхідно: чітко відокремлювати ціннісні орієнтації студента по безпечної життєдіяльності (соціально обумовлені, особисті, загальнофілософські і т.п.); мотивувати особистість до розуміння і використання культури безпечної життєдіяльності в своїй повсякденному житті і професійній діяльності, підбачати до саморозвитку в області безпеки. В дослідженні культури безпечної життєдіяльності у студентів університетів необхідно представляти її зразок і прагнути до формуванню з використанням акмеологічного підходу.

Ключові слова: культура безпечної життєдіяльності, студент, акмеологічний підхід

Svetlana Gvozdi,

candidate of Pedagogical Sciences, PhD, Associate Professor,

Head of the Department of Medical Knowledge and Safety of Life and Activity of Odessa I.I. Mechnikov National University, Dvoryanskaya Str., 2, Odessa, Ukraine

CULTURE OF STUDENTS' SAFE LIFE ACTIVITY: ACMEOLOGICAL APPROACH

Modern paradigm of higher education in Ukraine has a "studentcentric" orientation. A student rises up at the highest level of the educational process as an adult, as a person, as a major customer of education services, as a future specialist and an employee who requires knowledge, skills and other abilities which will be useful in the modern society and conditions of existence.

The situation in the country and in the world demonstrates the need for a safe life activity culture associated with a person's ability which provides a safe existence in everyday life, at home, while performing an industrial activity, in an emergency, to protect a person and his/her environment. Therefore, the study of the formation of this culture requires a methodological foundation.

A university student is proved to be the subject of the educational process; his/her education should be considered through the prism of education targeted for a mature person who understands the meaning of life and has certain prevailing values. The aim of the article is to study the process enabling the creation of student's safe life activity culture in accordance with the requirements of the acmeological approach.

The problematics concerning the development of creative abilities, personal qualities which contribute to manifestation of future specialists' individual qualities dominates within the acmeological approach. The proposed approach focuses on student's personality, his "acme"; determines student's personality as the highest value in society; increases both students' motivation for security in everyday life and motivation to succeed in work; generates self-improvement, self-realization of a person in the educational process at the stage of early adulthood, self-development, and orientation to achieve the heights of professionalism. The student is not seen as an ideal image, but as a constant movement to it. Implementation of the acmeological approach into the educational process of the classical and other universities provides the improvement of education quality while building student's safe life activity culture.

It is necessary to implement acmeological approach in the research of the safe life activity culture and we must: clearly distinguish students' value orientation on a safe life activity (socially stipulated, personal, general philosophical, etc.); motivate a person to understand the culture and use safe life activity culture in their daily and professional activity, to encourage self-development in the field of safety.

Для реалізації акмеологічного підходу в дослідженні культури безпечної життєдіяльності необхідно: чітко відокремлювати ціннісні орієнтації студента по безпечної життєдіяльності (соціально обумовлені, особисті, загальнофілософські і т.п.); мотивувати особистість до розуміння і використання культури безпечної життєдіяльності в своїй повсякденному житті і професійній діяльності, підбачати до саморозвитку в області безпеки.

While researching safe life activity culture of university students, we need to represent its standard and strive for its formation by means of the acmeological approach.

Keywords: culture of safe life activity, student, acmeological approach.

Подано до редакції: 16.03.2016 р.

Рекомендовано до друку: 1.04.2016 р.

Рецензент: д.пед.н., професор З. Н. Курлянд
